

(CAT)

CLOE MASOTTA HAUREM DE TROBAR UN LLOC ON TROBAR-NOS

PROJECTE DE PUBLICACIÓ

Un retolador fi de color vermell marca “Barcelona, 24 de diciembre 74. Papel de barco. Un hermoso enredadero de callecitas. Me quedaré aquí. Escríbeme”. El cos d’una filla s’aboca a una caixa de llum que il·lumina i travessa la lletra manuscrita i el color de la tinta mecanografiada d’unes cartes del seu pare, que no van adreçades a ella i que va portar fa anys de l’altra banda de l’oceà. La llum evidencia la materialitat dels fulls, dels plecs, de les taques de la correspondència, mentre el cos de la filla –amb els seus propis plecs, marques i senyals del temps– calca curosament la lletra i altres detalls, i sua. Sua com se sua per la xafogor de les nits d’estiu a Barcelona. Sua també perquè el que està fent és difícil d’explicar, potser no té sentit, i perquè tot el que ha hagut de fer fins a arribar aquí ha estat llarg i ha implicat altres persones. Però tot això, per a què, què s’està buscant?

Svetlana Aleksiévitx, avesada a tractar amb documents vitals de tota

mena, afirma que “els documents són éssers vius que canvien i vacil·len amb nosaltres, sempre se’n pot treure alguna cosa. Alguna cosa nova i que ara mateix ens és imprescindible. En aquest precís instant. Què busquem?”. Doncs la Cloe busca un indret on trobar-se amb el seu pare, que va morir quan ella era massa petita per conservar-ne cap record. “Tendremos que encontrar un lugar donde encontrarnos”, així ho diu ella, i ho converteix en títol a partir d’una cita de Piglia sobre com ens seguirem comunicant ara que els temps han canviat i les paraules es perden més fàcilment.

Per arribar fins aquí –en aquest racó de la carta, el cos i la llum–, la Cloe ha necessitat col·laboracions en exposicions, ⁱ viatges a l’Argentina, ⁱⁱ visites familiars, entrevistes i escriptura de textos. ⁱⁱⁱ Potser perquè el pare era abans que res una figura destacada –un intel·lectual pioner i heterodox, un referent de la teoria, l’art d’avantguarda i la psicoanàlisi que, amb paraules de

la Cloe, habitava un espai que l’engolia quan tractava de transitar-lo–, durant anys no havia preguntat gaire sobre ell, i quan en alguna aula on estudiava s’hi esmentava Oscar Masotta, ella en marxava amb presses.

Però ara ja no té pressa. Ha trobat el temps i l’espai. Aquest espai de creació i consol que és la pàgina i que Anne Carson reivindica dient: “per molt dura que sigui la vida, el que importa és fer-hi quelcom interessant. I això té molt a veure amb el món físic [...]. Quin gran consol saber que aquestes coses persisteixen en el seu ésser i que pots pensar sobre elles i fer-ne quelcom a la pàgina”. La duresa de la vida en aquesta història va de la repressió de la dictadura argentina i la sortida del país, fins a la malaltia i la mort del pare a Barcelona; i la materialitat del món no només són les cartes, sinó també les fotografies i els llibres que el pare marcava mentre llegia.

La fascinació i el treball previ de la Cloe pel cinema experimental i el *found footage* prenen un sentit i una rellevància especials quan la imaginem abordant aquest material familiar a partir de l'experiència acumulada i endinsant-se en "un arxiu indisciplinat de representacions del cos, la identitat i el desig"^{IV} com el de l'Xcèntric del CCCB. Perquè les cartes que formen la publicació *Tendremos que encontrar un lugar donde encontrarnos* s'inscriuen en un arxiu entès com un "mapa afectiu".^V Aquest arxiu es transforma en un mapa espectral amb la col·laboració de l'artista argentina Guille Mongan, que s'ha fet càrrec de la sobrecoberta de la publicació ampliant la noció de correspondències cap a aproximacions bio-bibliogràfiques, coreografies textuais i altres aparicions. És així com la publicació s'acosta a la potència del pensament màgic que reivindica una de les nostres grans artistes vives, Fina Miralles, quan ens recorda que, com deia Novalis, no naixem humans, ens fem humans; que és a través del dolor i de les pèrdues que ens humanitzem, i que són les obres que es fan amb aquestes pèrdues, i per a una mateixa, les que

poden servir als altres.

I el vermell subratlla com el pare descriu a l'àvia el que està a punt de fer la seva neta: "Ahora sí que está casi por caminar. Largarse sola".

Mireia Sallarès

^I Oscar Masotta. *La teoria com a acció*, inaugurada al MUAC de Mèxic el 2017 i posteriorment al MACBA i al Parque de la Memoria de Buenos Aires, el 2018.

^{II} A partir de la trobada amb la comissària Ana Longoni, Cloe Masotta viatja a l'Argentina el 2016, on, amb la col·laboració d'Andrés Duque, realitza el projecte *Història d'una transmissió*, que ella descriu com "una constel·lació d'entrevistes" a persones que van conviure i treballar amb el seu pare.

^{III} GARCÍA, Dora. *Oscar Masotta: Segunda Vez, Cahier No. 2*. Oslo: Torpedo Books, 2018.

^{IV} MASOTTA, Cloe. *Cuerpos exquisitos*, col·lecció "Breus". Barcelona: CCCB, 2020.

^V Concepte utilitzat per Ana Longoni

CLOE MASOTTA LIJTMAER

Nascuda el 1977, Cloe Masotta és doctora en Comunicació per la Universitat Pompeu Fabra, on també ha cursat les llicenciatures en Humanitats i Comunicació Audiovisual, així com el màster en Estudis de Cinema i Audiovisual Contemporanis. Al MACBA ha cursat el màster en Teoria i Crítica de l'Art Contemporani del Programa d'Estudis Independents (PEI).

En l'actualitat compagina la docència universitària amb la seva activitat com a crítica i analista de cinema i art contemporani, i a més col·labora amb institucions com el CCCB, el MACBA o la Fundació Brossa. Recentment ha publicat *Cuerpos exquisitos. Identidades y deseo en el Arxiu Xcèntric* (Breus, CCCB).